

ISSN 2305-574X

МОРАЛЬ

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ

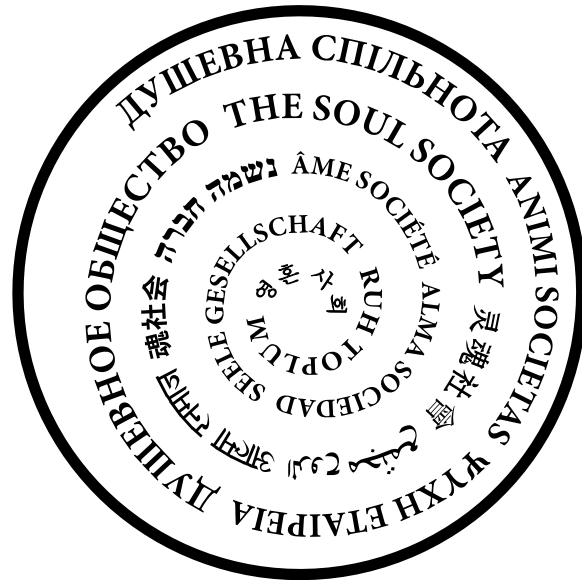
№ 3 (18)

Рік Вірності 2014

В ОЧІКУВАННІ
РЕВОЛЮЦІЇ
ЧЕСТІ

**Релігійна громада
сповідуючих віру в найвищу цінність людини
УКРАЇНСЬКА ДУШЕВНА СПІЛЬНОТА**

**Храм Божественного Одкровення:
www.temple.org.ua**

Віруючим у найвищу цінність людини
журнал «Мораль» надсилається безкоштовно.

Щоб отримати журнал, звертайтеся до
Хранителя віри Української Душевної спільноти:

Шеляженко Юрій Вадимович
вул. Тверський тупик, 9, к. 82, м. Київ, 01042
(097) 317-93-26 ludstvo@gmail.com

ВІРОВЧЕННЯ

МОЛИТВА ЗА РІК ЕНЕРГІЇ

Як би добре ми не думали про людей, завжди треба думати ще краще. Знання недоліків людського життя не має сенсу, якщо не підкріплене усвідомленням досконалості людської душі як головної життєдайної сили, доброї волі людини.

2015 рік буде роком енергії.

Нема нічого більш природного, ніж бажання наповнити життя енергією. Енергія – це рухливість. Енергія – зібраність суверенної особистості, об'єднання всіх сил. Енергія є взаємодією. Чим більше складових зібрано воедино в цій взаємодії, тим сильніша енергія, тим швидший рух.

Людина є найвищою цінністю завдяки тому, що людина є джерелом всіх сил, об'єднує всю повноту буття, збирає до купи слово Боже, час, простір та все людство в одній душевній спільноті, де центром всесвіту і хранителем віри є людина.

Кожній людині належить особистий всесвіт, буття, наповнене енергією. Та сама енергія, якої ми бажаємо, знаходиться навколо нас – достатньо усвідомити це і взаємодіяти.

Водночас, сила людської віри в себе вимірюється її альтруїстичністю. Якщо людина не співпрацює, не допомагає, не домовляється, така людина просто не має віри в себе, позбавлена енергії волі до життя.

Безвілля є злом, недостатність доброї волі є злом. Зло – це обмежене добро. Тому істинне, необмежене добро завжди

сильніше за зло, яким би сильним зло не здавалося на перший погляд, поки Бог не підкаже, в чому його обмеженість та слабкість.

Слабке зло можна здолати думкою, словом, посмішкою. Війну іноді можна перетворити на жарт надприродною силою душі людини. Творіння добра в такий спосіб є одним з важливих моральних принципів. І ми знайдемо енергію для того, щоб жити у відповідності до моральних принципів релігійної віри в найвищу цінність людини.

Треба шукати і знаходити бажану енергію в собі, у власних ідеях, творчій волі та праці. Одиниця дорівнює безлічі, якщо цією одиницею є людина, яка дорівнює всій повноті буття.

Напередодні Року Енергії створюємо Енергетичний Фонд Одушевлення для необмеженого числа душ із численними рахунками, на які зараховуватимуться мільйони нулів як одиниць енергії. Хай кожна душа чесно генерує, накопичує та використовує власну енергію для утвердження віри в себе, вірності собі, володіння собою, релігійної віри в найвищу цінність людини.

Віра в себе – це честь, це чесність, яка об'єднує вас з усіма, хто хоче бути чесним і перед ким ви чесні. Чесність – це готовність до самопожертви заради домовленості, а не в бою, коли шукаєш згоди з інакомислячими та дотримуєшся свого слова як слова Божого. Бо кожна людина – слово Боже завдяки безперервному спілкуванню з Богом кожної людини.

Бог завжди поряд, оскільки сила Божої істини є тим духом і тією енергією, яка рухає людину до досконалості. Тому людина понад усе. Нема духу, сильнішого за душу, бо всі душі рівносильні та безмежно сильні. Духовність є душевністю, душевність є духовністю.

ЦІЛІ ТА ОРІЄНТИРИ РОКУ ЕНЕРГІЇ

Утверджуючи найвищу цінність людини і цим реалізуючи волю Бога, у 2015 Році Енергії Українська Душевна спільнота пропонує віруючим керуватися такими цілями та орієнтирами: акумулювати енергію; генерувати енергію; енергійно рухатись до щастя.

1. Акумулювати енергію.

Я накопичуватиму сили для творення, утримуючись від спокус безглузлого руйнування.

Я долатиму злу волю силою віри, доброю волею своєї досконалої безмежної душі.

Я застосовуватиму знання про духовну самооборону.

Я пам'ятатиму, що сила добра у відкритості.

Зло буває сильним, але віра в найвищу цінність людини завжди сильніша за зло.

2. Генерувати енергію.

Я буду джерелом сили, знайду і об'єднаю в собі всі цінності буття.

Я одушевлятиму буття плідною відкритістю та щедрістю.

Я розвиватиму безмежну душевну спільноту.

Я черпатиму силу в спілкуванні з Богом добрими діяннями, словами та подумки.

І я вірю, що віра у будь-якій формі настільки сильна, наскільки сильно люди вірять у себе.

3. Енергійно рухатись до щастя.

Я творитиму дива силою віри.

Я знаходитиму сенс життя у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро.

Я віритиму в себе, зберігатиму вірність собі, володітиму собою.

Я рухатимусь до досконалості всіма силами розуму, щедрості, любові, мудрої та уважної душевності, уникаючи зла, яке є обмеженим добром, повною мірою усвідомлюючи, що істинне добро є необмеженим.

Віра одного так само сильна, як віра мільйонів. Не число, а душевність наближає до істини.

ЛЮДИНА – ДЖЕРЕЛО ВСІХ ЦІННОСТЕЙ

Що і навіщо ми цінуємо? Чи варто цінувати щось більше за себе? Чи варто цінувати відчуття і почуття більше за думки? Чи варто цінувати свої фантазії, вірити в них, стверджувати їх задумами та ділами, домовлятися про них і так знаходити радість життя?

Кажуть, що є такі речі, які не обговорюються. Але для відкритого розуму жодна ідея не може мати заздалегідь встановленого авторитету, за виключенням тієї простої до сміху ідеї, що для відкритого розуму жодна ідея не може мати заздалегідь встановленого авторитету! Тож поговоримо про цінності. Справжні цінності, які стверджують і про які домовляються мудрі люди.

МОРАЛЬ

Обійдемося без тих фальшивок, котрі нам часто впарюють, не терплячи обговорень. Значення слів переінакшують, перетворюючи людське на «соціальне». Кажуть, що людина є біосоціальною істотою, а насправді людина – це вільна розумна душа. Кажуть, що суспільство є організованою групою людей, ми ж знаємо, що суспільство – це ідея людини про згоду з собою та всіма, хто спаде на думку. Кажуть, що життя є війною, хоча справжнє життя є розвитком. Кажуть, що держава є політичним механізмом панування групи найсильніших на певній території, у дійсності ж держава є суспільним договором. Кажуть, що право є суспільною нормою, охоронюваною державним примусом, тим часом як право являє собою поєднання бажаного з можливим.

Так само невірно стверджують, ніби цінності – це щось більше за людину, те, чому всі люди мають присвячувати своє життя і таким чином служити суспільству. О ні, знову «суспільство»! Можна без нього? Можна. Цінності – це те, що корисно людині!

Людина самостійно визначає, що їй корисно. Перш за все, корисно не помилятися. Наприклад, не переплутати корисне з приємним. Така плутанина зветься корупцією, тобто спотворенням цінностей. Вона виникає тоді, коли почуття не узгоджені з розумом. Людина має володіти собою і підкоряти свої почуття життєвому досвіду, спогадам та фантазіям, які дозволяють робити все життя радісним, а не компенсувати зрідка оргіями приємності нещасне, безцільне та принижене в цілому життя.

Приємне корисне в міру, а для радісного життя бувають корисними неприємні вчинки та думки, через які завжди корисно проходити з радісним розумінням приємності корисних наслідків та власної майстерності уникати неприємних наслідків.

МОРАЛЬ

За яким правом людина сама відрізняє добро від зла, корисне від шкідливого? За правом поєднання бажаного з можливим! Кожна людина бажає бути самотійною і кожна людина може бути розумною. Отже, поєднуючи самотійність з розумністю, людина набуває божественного або, якщо хочете, природного права судити про добро та зло, про корисне і шкідливе. І треба розуміти, що справжній розум – це відкритий розум, він завжди в процесі саморозвитку, в пошуку згоди зі всім буттям, а надто з кожною живою душею.

З цінностей ми черпаємо енергію, бо енергія завжди виникає у послідовності, єднанні, згоді. Цінності народжуються у їх безперервному ствердженні людиною і посилюються людською згодою, силою згоди, енергією узгодженого самоствердження людей. Справжні цінності не роз'єднують, а поєднують, як Бог об'єднує людей. Справжні цінності не провокують агресію, а допомагають домовлятися. Справжні цінності не прив'язують до потреб, а звільнюють від обтяжливого споживання. Справжні цінності не тягнуть у минуле, а кличуть в майбутнє зі всією поважною переконливістю досвіду людського самоудосконалення, накопиченого кожною вільною душею в усіх кутках світу в усі часи.

Цінності – те, що додає нам духовної сили, допомагаючи людині бути всеохопною як Бог, що узгоджує в одній особі та одноосібно стверджує своїм буттям всі мислимі люські цінності, узгоджує традиції, узгоджує протиріччя.

Бог навіть дозволяє незрілим істотам воювати між собою, щоб вони самі та інші на їх прикладі могли бачити безумство підкорення розуму сліпій ненависті та безглуздість оборони малого добра ціною великих жертв замість творення великого добра, розсування меж добра, як і личить всеохопній людині-творцю, покликаний Богом оволодіти всесвітом та вічністю та

скористатися цим володінням як джерелом безмежного щастя.

Гріш ціна тим цінностям, які ізолюють людину від всієї повноти буття чи у гріховній гордині, що веде прямо до пекла, протиставляють людині людину, Бога, суспільство, націю, любов, гроші чи будь-що інше. Істина в тому, що нічого надлюдського нема – і навіть людина, що наближається у своєму розвитку до Бога, ніколи не протиставить себе чи якісь свої цінності іншим людям, оскільки Бог згоден з кожною людиною і узгоджує всі цінності, а суперечність із цим зразком, виражена у гордині протиставлення свого чужому, принижує людину. Бог не може бути зверхнім, бо зверхність є гріхом, а Бог безгрішний, і за прикладом Бога людина у розвитку своєї всеохопності також має позбавлятися усіх ілюзій власної зверхності. Гординя робить одноосібність недосконалою, позбавляючи її сили всеохопності, бо тільки всеохопна одиниця стає рівноцінною безлічі, а обмежена одиниця, навіть у формі широкого об'єднання, протистоїть безлічі та зрештою втрачає цінність, зливаючись із недосконалою безліччю у вічній приниженості вічного бою, де навіть перемоги обертаються поразками. Гординя як протиставлення свого чужому, своїх – чужим, завжди спростовує претензії на святість та досконалість. Тож коли вам розповідають про якихось надлюдських богів чи героїв, знайте: це вигадані істоти, яким оповідач просто приписав свій гріх гордині, а отже він і його вигадка далекі від істинної досконалості, що відкривається віруючим у найвищу цінність людини у одкровеннях безпосереднього спілкування з Богом подумки.

Бог – наша фантазія і наша совість; хто не може вигадати світ кращим, ніж він здається недосконалим відчуттям і почуттям, і кому не вистачає совісті старанно та цілеспрямовано здійснювати свої мрії, той не знає істинного Бога. Але нема і не може бути жодної людини, зовсім позбавленої совісті та

фантазії. І, зрештою, якщо цей Божий дар ще не розкрився у потенційній людині, нашим завданням є допомогти розкрити його та привести потенційну людину до повноцінної людяності, що виявляється у декларуванні свого суверенітету особистості. Адже ми є людьми лише тоді, коли творимо цінності, відкриті для їх обговорення та розвитку в поширенні і узгодженні зі всіма людьми, з усім багатоманіттям простору та часу, та безперервно стверджуємо цінності вірою в себе, вірністю собі, володінням собою.

Людина сама визначає свої цінності, оскільки людина є самоцінністю – самостійною і безвідносною цінністю. Про це Бог каже в Священному писанні релігійної віри в найвищу цінність людини, в статті першій тексту Декларації суверенітету особистості. Ідеальним зразком самоцінності й прикладом для наслідування є Бог як безмежна людина, єдина з кожною людиною і невіддільна від кожної душі як джерело всіх душ – абстрактний єдиний Бог, що являється кожній людині у сміливих добрих мріях та у наслідках задумів і вчинків.

Будь-яка людина здатна усвідомити ідею людської всеохопності, згодна вона з нею чи ні – бо нема людей, не здатних до абстрактного мислення, буває лише лінивість чи впертість, гріхи, які за бажання легко подолати. Якщо ідея людської всеохопності зрозуміла і не заперечується, цього достатньо, щоб ця ідея була цінністю та узгоджувалася з будь-якою іншою ідеєю. А якщо ця ідея заперечується, тоді стає ясно, що той, хто заперечує, узгоджує себе з усією повнотою буття шляхом заперечення; для таких найбільш прийнятним договором є договір про вічну суперечку, вічний конфлікт, війну всіх проти всіх, і вони знищують себе в тому конфлікті або перемагають себе та знаходять себе і починають спілкуватися з собою та Богом мовою творення. Тож в перекладі з мови заперечення на мову згоди, з мови боротьби на мову творення

усвідомлене заперечення ідеї людської всеохопності є способом погодитися з цією ідеєю! Саме розуміння цієї ідеї, без чого неможливо її заперечувати, свідчить про відкритість людського розуму. А для відкритого розуму, як я вже казав, жодна ідея не може мати заздалегідь встановленого авторитету, за виключенням тієї простої до сміху ідеї, що для відкритого розуму жодна ідея не може мати заздалегідь встановленого авторитету. Це одне з формулювань ідеї безмежності людини з урахуванням специфіки мови заперечення. Так чи інакше, тільки ідея безмежності людини здатна бути універсальною цінністю.

Слідуючи прикладу Бога, кожна людина може стверджувати свою безмежність. Хоч би й такими словами Священного писання: «Я є всесвіт». Бо цінність людини як творця і судді цінностей, пророка, здатного подумки спілкуватися з Богом і розуміти його відповіді на людські молитви у наслідках власних задумів та вчинків – така цінність людини робить кожную людину всеохоплюючою, універсальною, безмежною. Це досконалість людини і душевність людини, добра воля, розуміння сенсу життя, підказаного Богом в Символі віри: сенс життя у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя. Усвідомлення цього є релігійною вірою в найвищу цінність людини, яку я сповідаю і знаю, що кожна людина сповідує її також, навіть якщо називає її інакше та користується іншими словами, щоб висловлювати свою цінність, свою всеохопність, щоб творити, стверджувати та узгоджувати цінності, показуючи широту та відкритість людської душі.

ІДЕАЛІСТИЧНА ЛІТЕРАТУРА

ПОВІР

Повір: все, все, все – це ти.
Всіма шляхами іди.
Візьми та охоплюй небо,
Всю вічність плануй для себе.
Всіх зустрічай, привічай,
Слухай і помічай.
І не тікай ні від кого.
Люди – обличчя Бога.
Люди – твої обличчя.
Ти – багатолике віче.
Вислухай тільки правду,
Людям принось радість,
Силою будь згоди.
Ти – всі, всі, всі народи.
Ти щастя бути собою,
Ти наче повінь любові.
Ти наче дерево істин,
Зрілих й численних, як листя.
Кожну землю освоюй,
Всюди рости травою.
Притягуй космічні світила.
Дмухай в морські вітрила.
Являйся героям в видіннях,
Радь жити щасливо і мирно.
Зі сторінок книжкових

Визирни чесним словом.
Рухай життя енергійно,
Наче двигун неспинний.
Всі стіни сміхом ламай.
Всі ігри зміни й вигравай.
І здійснюй усі думки,
Тільки зневіру відкинь.
Об'єднай в собі сотень сотні,
Заповнюй собою безодні,
Бо все це твої частини.
Ти ціле буття єдине.
Всяке приймай як належне,
Все полюби безмежно.
Вигадай сенс для всього.
Не заперечуй нічого,
Що не заперечує тебе
І не спустошує небо,
Як ти підживлюєш сміло
Собою, як духом і світлом.
І я завжди буду тобою,
Як Богом, душею одною.

ІСТОРІЯ КОЛА

збиралися між сонцем і землею
дух вітру був зі мною там
як древо згоди розквітає
збирали щастя урожаї
у множині черпали сили
плоди кохання мовчки стигли
вклонялися усім богам

втішались долею своєю
я розсуваю горизонт
співали квіти у обіймах
весна топила зиму й літо
осіннім золотом молитви
всі розфарбовували тіні
дух з порожнечею боровся
тоді здійснилося пророцтво
ми мріяли без заборон
шукали знань дива творили
переступаючи межу
приходиш в вічність як додому
невпинний рух знімає втому
чарівне слово я кажу
і вигадка міцна як правда
і світить з швидкістю зірок
йти поряд з вами дам зарок
у всюдисущість буду грати
пішли у рай читач мій милий
там віддзеркалення моє
в струмку хвилин мальок крилатий
вчить проти течії літати
змінити течію струмка
бо я ж струмок і я ж ріка
я ми я ти я все що є
усі свої нема чужих
я коло коло і не я
ти він вона воно у колі
ми ви вони в одному колі
я друзі вороги сім я
ми перші й сьомі серед них
я всі державні племена

усюди на своїй землі
я мир господар всіх столиць
буття душі війні війна
і час і простір й людство теж я
навколо радість я безмежна

((()()))((()()))((()()))((()()))((()()))((()()))((()()))

ЩОДНЯ

Кожен день – моє Різдво.
Ся рождаю наново.
Славлю себе істинно.
Я є аркуш чистий.
Свято щосекунди
Просвітління Будди.
Вище зір стрибатиму
Іскрами в багатті.
Тут же віздзначаю
Свято урожаю.
Незалежні миті –
Зернятка на нитці.
Всім богам є місце
У моїм намисті.
Всім дари знайдуться
Щодня конституції.
Кожна, кожен, кожне
Щодня переможе,
Бо щодня є свято,
Весь час святкуватий.
Покрова потішні

Вкриють душі грішні.
Приховають злидні
Мантії для бідних,
Скіпетр світанковий
І танок любові
В ці весінні миті.
Осінь, зимнє літо,
Щодня буде гріти.
На свята кохання
Сласті й вина манять.
Я клянусь радіти всім,
Множитись, плодитися,
Стати ланцюгом живим,
Ніжним сторожем дивин
Карнавалу без кінця,
Кінця світу без лиця.
Мрії жертвую я вам,
Як у жертву Авраам
Вів дитя на гору Богу.
Кожен день – курбан-байрам.
В позі лотоса весак,
По дну моря у песах
Я ріка, з гори-держави
Я століттями біжала.
Цим дзюрчанням Бог говорить:
Пропливи крізь Бога-гору!
Спокушає однобоко:
Стань озброєним пророком!
Догму підірви гранітну
Вбивчим сміхом динаміту!
Вчи усіх, як треба жити,
Цих – любити, тих – убити,

Налякай і вбий мільярди,
Йди по трупах, йди до влади!
Принеси себе у жертву
На щоденнім святі смерті!..
З висоти брехні стрибаю,
Утікаю, улітаю,
Щоби з болем помирати
На землі святої правди.
Кожен день помру я чесно.
І щоденно я воскресну.
Попирати смерть – чудово.
Попирати смерть – чудесно.
Хочеш свято – сотвори
Кожен день, як новий рік.
Я спасенний, я спаситель.
Я і учень, і учитель.
Я творець і я творіння.
Я є смерть і воскресіння.
Ся рождаю наново.
Кожен день – моє Різдво.

ОСТАННІ НОВИНИ З ТЕМНИХ ВІКІВ

Я живу в нереальній реальності,
Де життя не життя, де життя війна
І останні новини з темних віків
Кличуть вбити ворожих немовлят.
Вперті демони здаються янголами помсти,
Всі повторюють за ними мантри гніву

Та молитви надій, що все буде краще –
Як було рік тому, десять років, століття...
Буде краще, а як, нема гадки. Й не треба!
Бо пуста давнина не страшна, як майбутнє,
Де сталеве небо пітне від гарячої крові,
І в пустелі здрібнілих сердечок-піщинок
Під розп'яттям в оазі штабні будди в джинсах
Кетчуп з перцем вантажать на фронт для джихаду.
Бідні ті, чия кров не змішана з кетчупом,
Вони вмруть, як герої, від втрати крові,
Штабні будди не вмруть від втрати кетчупу,
Будуть вічно, як боги, зброєю бряцати,
Нести меч, а не мир, нести плач замість сміху,
Красти щастя й приносити крадене в жертву
На війні за свободу брехні й катування.
Я живу у безодні невігластва лютого,
Голос розуму тут не бажають чути.
Тут нічого не чують, окрім наказів
Та істерик, перекрикувань голосу совісті.
Акумуляю енергію, спілкуючись сам з собою,
Генерую енергію, спілкуючись з вами,
Енергійно рухаюсь до щастя, і ви не стійте.

БІЛІ

Президент Росії з глузду з'їхав.
На столі купа зведень, наче все метушня,
Рейтинг зріс, ворогів поглинула темрява –
Все одно тривожно і сухість в роті.
Піднімає слухавку, скасовує зустрічі.
Кремлівський безумець вимагає негайно

Втікачу призначити зустріч опівночі.
Нащо поспіх? І чим тиран стурбований?
Під зеленою лампою золотий Конфуцій
Мовчки мружиться, адже мовчання – золото.
Навіть мовчки хитрий мудрець натякає:
Не дарма у Сибіру китайці мерзнуть.
Наче газ добувають і нафту. Чи землю?
За копійки мігранти в Росії кріпачать,
Їхні гнізда усюди, як цвіль, розповзлися,
І від них ходоки з товмачами приходять.
Просять вольностей, пільг. Знахабніли! Ти терпиш,
Догоджаєш і просиш: вчіть російську мову...
Ті кивають лукаво, вклоняються, йдуть собі,
І з'являються знов, знову йдуть з товмачами.
За останні роки все змінилося.
Хоч набрав заощаджень у банку пекінському,
Гидко пупом землі зубожілої бути!
Захід щедро дає стусани, не кредити,
Про реформи твердить, права людини.
Навіть князь Білорусі тягнувсь на захід!
Довелося його зробити прем'єром...
Рейтинг зріс, рубль упав, падав, падав все глибше.
Не піднявся і від демонстрації сили,
Не піднявся, як вивели військо з Донбасу,
Референдум в Криму готуємо знову.
Там і в церкві владичиця вже лесбійка,
Феміністка, яка подалася в черниці,
Про терпимість без маски з амвона віщає,
Тихо пари вінчає одної статі.
От так вольниця! От торжество демократії!
Хоч царя критикуй, лай царя нецензурно,
Здав укропам, мовляв, Новоросію нашу.

Вже чеченцями з партії «Біла раса»
Ліберальну фракцію створено в думі.
Але санкції душать все більше і більше,
Про одні тільки санкції всі теревеняють.
А, Втікач! Що, вже північ? Проходь. Наливай.
Що, прогнали? Свої ж? І з Криму?
До Європи хочуть? В Україну повернуться?
Хай злізають з шиї. Буде менше ротів.
Зацькували? А що я можу вдіяти?
Як Останкіно здав на відкуп китайцям,
Наступила свобода слова в Росії.
Наливай. Що, на площі мітинг?
Хай кричать. За стіною мені не чутно.
Вимагають розстрілу педерастів?
І царя за новий закон толерантний?
Чим так бісять їх одностатеві шлюби?
От мені все одно, хай хоч гей, хоч китаєць,
Аби з них я отримав податки й кредити.
Кажеш, ти міркував так само
Перед втечею від революції гідності?
Наливай. Бач, надворі кривавий світанок.
Знай, сьогодні зросте мій рейтинг.
Бо зачистить поліція красний майдан,
Прибере бандитів з «Білої раси».
Де ж те зведення? Цар піднімає слухавку,
Та не чутно звичного «Чого зволите?».
Секретар пропав. У приймальні порожньо,
На столі секретаря холодна кава,
Остання доповідь про царський рейтинг,
Який, звісно, виріс, й письмова заява
Про звільнення за власним бажанням.

ЗНАДТО

Занадто багато Бандери.
І де тут герої, де жертви?
Занадто багато слави,
І нації, і держави.
Занадто багато підлості
У цій революції гідності.
Занадто багато гніву
Занадто несправедливо.
Занадто багато крові
Й цинізму в кожному слові
Занадто гучних істерик,
Занадто таємних паперів.
Занадто багато обману
В коханні, у залицяннях,
В угодах і обіцянках,
На брифінгах і на п'янках.
Занадто багато терору.
Занадто багато покори.
Занадто багато страху.
Багато жертв у боях.
Занадто багато молитов:
«Дай, Боже, когось завалити!..»
Занадто однакові люди,
Усі марширують в нікуди.
Тебе серед них зустрічаю,
Занадто багато питаю:
Як став ти, борець за свободу,
Посмертним тираном народу?
Де ж сенс, питаю я чемно,
У війнах твоїх нескінченних?

Ти визнай, хоча це нелегко:
Твій рай завойований – пекло!
Ти думав, ми житимем вільно
В казармах, у дисципліні?
Ти думав, всі будуть однакові,
Всі будуть, як ти, вояками?
Де люди? Навколо химери
З обличчям Степана Бандери!
Машиною школи штаповані,
У церкві запрограмовані
Солдатики іграшкові.
Занадто багато героїв.
Занадто великі жертви.
Занадто багато Бандери.

37,7

Синє небо, жовте листя.
Українська осінь в місті.
Вулиці репостять вітер
І бігморд метрові твіти.
Ми полайкали в кав'ярні
Ти мене, а тебе я.
Нас з тобою запалили
Мислевірусів бацили.
Щоб забути меми кляті,
Будем чатитись в приваті!

МЕНЕ НЕ ЗБУДЖУЄ Х..ЛО

Мене не збуджує "х..йло".
Всім ультрасам назло
Мега-"х..йлу" й малим "х..йлам"
Я не бажаю зла.
За анаграмою стоїть
Холуй і лихослов.
Холуй плює на холуя –
Де розум, де дискусія?

ГОЛОСИ

- Страх, страждання, злидні...
- Як це побороти?
- Ви у цьому винні!
- Згиньте, ідіоти!

- Біситесь безкарно...
- А по правді жити?
- Крадії! Хабарники!
- Найманці! Бандити!

- Мудрості не маєте...
- Інших зрозумійте...
- Треба всіх прибрати!
- Люди безнадійні!

- Пихою пишаєтесь...
- Честь і гідність згадуйте...
- Цитьте, ви! Дограєтесь!
- Ви нам вічно гадите!

- Ближнього не любите...
Де поділось серце?
- Вам би тільки нудити!
- Задамо вам перцю!
- Всюди зло і морок...
Ви добра не хочете?
- Хто не з нами, ворог!
- Байдужість – це злочин!

- Жили б без роздорів...
Не пасли би задніх...
- Ненормальні! Хворі!
- Ви неадекватні!

- Забрехались, лаєтесь...
Може, поговоримо?
- Ви повинні каятись!
- Вирвати вас з коренем!

- Бійня, кров і жертви...
Примиріться, люди...
- Ворог має вмерти!
- Скоро вас не буде!

- Нищите цивільних...
Припиніть насильство...
- Ваше то свавілля!
- Ви цинічні вбивці!

- Ви ж безглуздо гинете...
Пожалійте себе...
- Ви нас не зупините!
- Ваші ляжуть в землю!

МОРАЛЬ

– Ллються ріки крові...
Не гнівить вже Бога...
– Виживуть герої!
– Тільки перемога!

– Вся земля спустошена...
Час відбудувати...
Де ж ви, переможці?..
...Хоч не заважаєте...

о о о

Від причастя відлучає
Філарет за хабарі.
Гріх хабарництва прощає
Лиш конверт на олтарі.

о о о

Всіх проблем не усуне любов...
Всі проблеми не змиє і кров...
Всі проблеми не вирішать гроші...
Слухай інших! – кажу знов і знов...

Ю. Шеляженко

МИРНИЙ КРАЙ

Оповідання Юрія Шеляженка⁰

В парку стрілянини майже не чулося. Навіть вітер гучніше шепотів до листя буків, зваблюючи їх відірватися від рідного дерева та полетіти в далеку подорож. Темна ніч здавалася затишною, як шкіряне крісло. В цьому затишку примостилися двоє. У них була розмова.

– Вперше тут нікого, крім нас.

– І відключили світло.

– Кажуть, старий наживався на освітленні.

– Нові спекулюють на темряві.

– Ти не думаєш, що він вкрав у нас все світле і має бути покараний за це?

– Ще скажи, що він викручував лампочки та бив ліхтарі. Це смішно. Просто настав темний час.

– Якщо він ні в чому не винен, навіщо втік?

– Старий був істотою, яка живе в тіні. Тепер це неможливо.

В темряві нема тіней.

– Хто ж міг вимкнути світло?

– Всі, хто любить жити в темряві. Їх стало більше.

– Чому вони так люблять жити в темряві?

– Щоб не бачити, не бачити нічого! Що свої та чужі однакові. Що живі та мертві різні. Щоб страх виявити слабкість дзвенів кров'ю у вухах і заглушив голос совісті. Щоб ніхто не бачив, щоб навіть самим не бачити, що вони коять, воюючи за здійснення своїх нестриманих бажань.

– Темрява спокушає і мене.

– Знову збираєшся лізти з поцілунками?

– Жартуєш. Ми ж домовилися: тільки спілкуємося.

⁰ Цікаво, що це оповідання гендерно нейтральне: стать діючих осіб можна додумувати на свій смак.

МОРАЛЬ

– Тримай своє слово, це світло в твоїй душі. А на війні нема світла.

– Там спалахують пожежі.

– Але гаснуть очі. Жодна перемога того не варта.

– Всюди йде війна. Якщо не перемагати, навіщо тоді жити?

– В нашому парку нема війни.

– Парк знаходиться у межах держави, яка воює.

– На війні застосовують насильство. Де війна безсила, там її нема.

– Скажеш, в цьому парку і держави нема?

– А де ти тут бачиш державу? Тут тільки ми. Цей парк зараз належить мирному народові.

– Ти ж їх знаєш, вони і сюди прийдуть воювати.

– Не бійся, знайдемо інше місце для розмов. Завжди є місце, де нема війни. Якщо навіть здається, що такого місця нема, треба його вигадати, і воно з'явиться.

– Твої ідеї мене тішать. Піду подумаю над цим. Завтра ввечорі зустрінемося.

– Як завжди.

Вони попрощалися. Наодинці стало менше шурхоту кроків, але більше думок. Що це за край такий, де держава воює проти людини, учителі воюють проти дітей, історія пам'ятає лише війни, а церква їх благословляє та канонізує у ранг священних? От блокнот. Витягуєш з нього кілька аркушів, кладеш на землю. Папірці виблискують в місячному світлі. Це мої папірці на моїй землі. Мені вдалося побудувати власну державу з чистого аркуша, не проливши жодної краплі крові! Посміхаєшся у темряві, а подих вітру піднімає папірці та лагідно проводить у далеку подорож, освоювати нові й нові землі. Втім, навіщо папірці? Я стою на своїй землі, і в моїй душі мир. Це мій мирний край. Добре, що не стали цілуватися. Був час подумати. Народилася ідея. Там, де я – там мир!

ПУБЛІЦИСТИКА

В ОЧІКУВАННІ РЕВОЛЮЦІЇ ЧЕСТІ

Рік тому почався Євромайдан і все те, що в Україні прийнято називати Революцією Гідності... Назва, звичайно, спірна. Це не була революція особистої людської гідності. Тижнями жити і мерзнути на Майдані, стояти годинами в натовпах, вимагати помсти і брати участь у вуличних сутичках – гідного в цьому мало. Як і в культурі особистості знаменитостей, що окупували сцену Майдану.

Але люди йшли на Майдан. За покликом серця. Навіть не замислюючись над мотивами еліти (контреліти), яка викинула мільярди на те, щоб розтиражувати заклик йти на Майдан – зараз, звичайно, вже замислюються і прозрівають... Йшли просто тому, що відчували: це не примха еліти, а історична необхідність.

Еліта вигадала Майдан, щоб оволодіти народом. Народ відчув, що на Майдані можна як слід притиснути еліту. І все закрутилося!

Припустимо, це була революція не особистої, а національної гідності. Що таке особиста гідність, ми собі уявляємо. А коли мова йде про гідність народу... Я розумію це так. Гідність народу – це вміння зібратися. Це Майдан, або Агора, або Віче, або Сход, або Собор, або Мітинг, або загальні збори колективу – називайте як хочете. Дружно зібратися всім разом. Протистояти утискам і маніпуляціям. Повстати проти спільного ворога. Це і є гідність народу.

Але зібратися мало. Так, разом ми сила. Тільки незрозуміло, яка. Темна або світла?

Якщо боремося з корупцією і тиранією, тоді, звичайно, світла. А якщо даємо інакомислячих і ненормальних, навіть договороздатних, бо не хочемо з ними розмовляти – тоді однозначно темна. Бо це наше прагнення до тиранії. І це корупція, що руйнує і розбещує нас. Так-так, ви правильно все зрозуміли: надмірне насильство – корупція!

Проміняти цінності на примхи – це корупція. Коли законне місце творчості, пізнання, миролюбства в людських душах посідають дешеві жалюгідні пристрасті до руйнування, зарозумілості, агресії – це корупція. Тридцять срібняків насолоди насильством і самовбивчих «перемог» не варті того людського життя, яке губиться або зводиться до низки безглуздох страждань в нескінченних конфліктах.

Отримувати задоволення, за яке соромно – це корупція. Чесне задоволення можна отримувати, тільки не йдучи проти совісті, користуючись природним правом кожного на щастя за рахунок своєї винахідливості. Звичайно, шукачів щастя гальмують іржаві соціальні механізми. Риплять: «Не підмажеш, не поїдеш!». Підмазати їх можна не тільки хабарем. Можна і чужими слізьми, і кров'ю. Тільки після цього вони зі скрипом повезуть вас по накатаній колії в пекло. Треба розуміти, що на райські вершини піднімаються пішки!

Але що ж, все-таки, робить силу народу світлою? Відкритість. Згода. Соціальний контракт на основі добровільності, рівності, загального і загальнодоступного блага. Я б назвав це честю народу.

Якщо гідність народу є здатністю зібратися, то честь народу є здатністю домовлятися між собою і з усіма іншими. І тримати слово, не обманюючи себе та інших. Революція Гідності в Україні розірвала старий соціальний контракт про просте життя в обмін на залежність від брехні. Причому неустойку за цим контрактом ми платимо досі. Бідністю і багатьма смертями.

Наступна революція повинна бути Революцією Честі, в якій ми укладемо новий соціальний контракт про розумну свободу в обмін на відповідальну чесність. Нарешті ми перестанемо брехати! І не будемо нікому мститися за відвертість!

Це тільки попервах здається, що народ не здатний вчинити Революцію Честі. Спробуйте, можна бути чесним в одинці перед усіма. Ви скоро помітите, що чесність об'єднує вас з усіма, хто хоче бути чесним і перед ким ви чесні. А інші, які твердять звичну брехню і насолоджуються своїми дрібними капостями, все-таки прислухаються і замислюються, чи не стати чесними. І стають. І публічно каються за вчорашню брехню та капості, як це робите ви, прагнучи бути чесною людиною. І не прощають собі брехні та капостей, відшкодовуючи в міру сил завдані збитки, але прощають вину іншим, хто кається, якщо бачать, що каються щире.

Революція Гідності почала війну.

Революція Честі покладе кінець війні.

...Річницю Майдану я відсвяткував, роздаючи людям сотні книжок «Мій Євромайдан». Як ходив і дарував усім підряд цю книгу, читав вірші у стелли на Майдані рік тому. Книга про те, що магія натовпу на мене не діє – притягує мене не більше, ніж магніт книжку. І про те, що мій Майдан в бесіді з розумними людьми, які не ділять людство на «своїх» і «чужих», у яких бажання спілкуватися сильніше за стадний інстинкт. І про те, що думати про майбутнє треба без фанатизму, насамперед відповідаючи на питання про свій власний внесок у будівництво цивілізованого суспільства...

Тим часом наближається інша річниця, і про неї нагадують останні події на українсько-російському кордоні.

20 років тому, 11 грудня 1994 року, Єльцин ввів війська до Чечні. Він цю війну програв, бо не хотів слухати місцевих.

Зумів домовитися з ними тільки про хитке перемир'я. Та й то через посередника, генерала Лебеда. Чи не нагадує це історію з Мінською угодою?

Прийнявши владу з німецьких рук першого Президента Росії, Путін зумів виграти його війну. Тому що не тільки продемонстрував силу, але й зміг домовитися з місцевими, проявив повагу до їхньої самостійності.

Це важливий історичний урок.

По-перше, для українського народу. Ми не повинні захоплюватися війною до такої міри, щоб хтось із силовиків спробував стати царем.

По-друге, для Порошенка. Треба шукати союзників на сході України і в Росії.

По-третє, для Путіна. Треба дружити з оновленою Україною. Якщо, звичайно, він не хоче перетворити “Новоросію” в свою битву при Ватерлоо. Тоді весь світ теж боровся проти одного полководця. І світ переміг.

Мир завжди перемагає війну.

НОВІ ОБЛИЧЧЯ ПОРОЖНЕЧІ

*Потяглись владарювати
Християнські демократи.
А за ними журналісти –
Пісні морди хочуть їсти.
Всі борці з корупцією,
Моляться і тупцяють:*

*"Бийте, ріжте москалів!
Клянчіть євро, не рублі!
Молодь пропустіть до столу!"..
Знає люд сліпий і голій:
Не на хрест ідуть, а красти
Та незгодних розіп'ясти.*

Не варто заздрити юним учням Фукуями, видресированим високооплачуваними професорами, експертами, тренерами і коучами з претензіями бути новою християнсько-демократичною чи соціал-демократичною елітою України. Вони описують в блогах очікуваний кінець історії України в стилі гепі-енду. Але між рядками у них читається порожнеча, і ця порожнеча ставатиме з кожним днем тим більш помітною, чим більш поглиблюватимуться народні злидні та агресія.

Олігархи, власники України, партій та корпорацій, взяли їх у списки, щоб вони зробили реформи, під які захід дасть інвестиції. Реформ вони не зроблять. Відтак, не буде інвестицій.

Реформ не буде, тому що вони вважають, що знають, як краще (це непогано), і зневажають те, що є (а оце дуже погано). Вважаючи себе вільними, вони стали рабами міфу про освіту, наче освіта, а не добра воля та фантазія, міняє життя на краще. Коли ти вважаєш, що власний розум первинний, самостійно здобуваєш знання і не маєш зневаги ні до чого і ні до кого. Коли вважаєш, що освіта первинна, зверхньо починаєш робити так, як вчили, і не хочеш помічати, що світ не такий, яким його примушувала бачити вистраждана і супер-дорога освіта.

Щоб зробити реформи, треба брати до уваги все і вміти домовлятися зі всіма, бо реформи мають бути суспільним

договором. На жаль, філософія сучасної освіти - вчити ігнорувати "неважливе", тобто вчити ігнорантству. Якщо людина незрозуміла, не "своя", не "адекватна", це просто зайва людина. В результаті зайвими для них стають всі, включаючи них самих, таких, якими вони були до освітньої дресури.

Вони вміють домовлятися тільки між собою, і то не завжди. З іншими вони ніколи не домовляться і навіть не помітять, як з пасіонаріїв перетворяться на демагогів. Вони вже зараз не помічають, наскільки дрібними і незначущими, наскільки просякнутими фальшивим популізмом читаються їх агітки за демократію та прозорість - при тому, що лідери їхніх громадських організацій не міняються роками, тільки плодяться нові бренди навколо старих структур, що їх фінансування та визначення їх стратегії і тактики, їх коло контрагентів та контактів серед еліт, біографії та сутність реальних досягнень їх лідерів є таємницею за сімома замками, і піарівська "публікація звітності" у феєрверках саморекламної інфографіки та презентацій зі слоганами замість фактів не дає ключа до жодного з цих замків.

Вони зробили свій вибір, коли замість знань взяли освіту, замість мудрості взяли лояльність, замість справедливості взяли війну. Замість реформ вони візьмуть шкандаль і стануть непотрібними олігархам, бо шкандаль Захід точно не інвестуватиме.

І знову діти олігархів їхатимуть на Захід на манівці освіти, нібито дорожчої за власний розум, повертатимуться, повні чужих ідей, не готові продумати і реалізувати те, у що вірять, не кажучи вже про обговорення цього у ґрунтовному діалозі з критиками. І знаходитимуть суспільство, яке чутиме їх лише вибірково. Чутиме лише похвальбу та самовикриття, а не ідеї. І з розпачу вони знову і знову влаштовуватимуть шкандалі замість реформ.

Здавалося б, що їм заважає вчитися самостійно, читати і писати книжки та бути відкритими для діалогу на рівних з усіма? Хіба важко зрозуміти, що без освіти знання доступні та реформи можливі, а без діалогу не буває ані знань, ані реформ? Їм заважає містична казка рекламщиків, серед яких стало модно прикидатися філософами та соціологами, про дивовижну, чарівну якісну освіту, яка, наче магічне заклинання, притягує успіх і гроші до носіїв престижних дипломів та робить їх супергероями, дає їм право дивитися згори на неосвічену більшість та читати лекції про кінець історії України, той фальшивий гепі-енд, між рядками якого легко читається порожнеча...

«УКРАЇНА – ДЕРЖАВА З ВЕЛИКИМ ЛЮДСЬКИМ КАПІТАЛОМ»

Цитата, винесена в заголовок, належить Пенні Пріцкер, держсекретарю США з питань комерції, міністрові торгівлі. Її прадід Микола емігрував з України в США 133 роки тому. Династія Пріцкер є однією з найбагатших та найвпливовіших родин в США. В Києві вона зустрічалася з вищим керівництвом держави та вийшла на брифінг до журналістів, обіцяючи Україні мільярдний американський кредит.

Явно розуміючи, що один досить помірний кредит навряд чи суттєво змінить на краще ситуацію в Україні, міністр Пріцкер наголошувала, що добробут в Україні наступить після реформ і подолання корупції. Ця гранично неконкретна риторика є традиційним оковамилюванням у публічних

виступах лідерів Європи і США. Вдаючись до цілком справедливої риторики на підтримку демократії та реформ, захисту прав людини і подолання корупції, де-факто західні політики і дипломати утримуються від розголошення суттєвих деталей домовленостей з українськими колегами, досягнутих на переговорах, а також мовчать про далеко не оптимістичні прогнози аналітиків, прочитані у затишних робочих кабінетах.

На американців український народ покладає багато надій, тож зрозумілим є наше бажання пробитися крізь дипломатичну стіну і почути, яким бачить Захід майбутнє України.

«Я знаю, що якщо Україна – держава з великим людським капіталом – пройде через ці реформи, її економіка продемонструє можливості для українців здійснити їх мрії у себе вдома» – заявила пані Пріцкер у вступному слові на київському брифінгу. Всупереч такій високій оцінці людського капіталу України, при організації брифінгу до українських журналістів поставилися як до пустого місця.

Брифінг тривав 10 хвилин. Українським ЗМІ не дозволили ставити питання, такий дозвіл мали тільки Радіо Свобода, Голос Америки, Бі-Бі-Сі... Їх питання були абсолютно беззубими, на зразок: чи дочекається Україна «плану Маршалла»? Не менш беззубими були відповіді: потрібні реформи, потрібні реформи, потрібні реформи, і як завжди – ніякої конкретики.

Я хотів спитати пані Пріцкер, чи вірить вона, що Україна стане європейською країною за 5 років, як стверджує Президент Порошенко. Мікрофон мені не дали. Викрикнув питання в кінці брифінгу – нуль реакції.

В коридорі Ярина Ференцевич, прес-аташе Посольства США, люб'язно дала свою візитівку, попросила написати питання в блокноті, пообіцяла передати його та повідомити про відповідь.

Далі наводжу переклад електронного листування з нею. Як

МОРАЛЬ

ви побачите, замість відповіді на поставлене питання газеті «Правдошукач» підсунули підбірку цитат із вступного слова на брифінгу міністра Пріцкер. Коли шановні читачі ознайомляться з цим листуванням, гадаю, ніяких ілюзій щодо щирості слів про «великий людський капітал» та решти ура-реформаторської балаканини у вас не залишиться.

І ще одна деталь. Я пересилав копію цього листування на електронні адреси міністерства торгівлі США, прес-служби та секретаря міністра Пріцкер. Ніяких додаткових роз'яснень не надходило.

Вважаю це мовчазною згодою із невтішними висновками, наведеними в останньому листі, який залишився без відповіді.

Відправник: Юрій Шеляженко.

Адресат: Ярина Ференцевич.

Тема листа: Питання для Пенні Пріцкер, Держсекретаря з Комерції США.

Дата: 27 вересня 2014 року.

Шановна пані Ярино, як ми домовилися сьогодні, я чекаю на відповідь на питання газети «Правдошукач» до Пенні Пріцкер, Держсекретаря з Комерції США. Питання полягає в наступному: чи вірить вона, що Україна стане європейською країною за 5 років, як стверджує Президент Порошенко?

Також дякую за допомогу. Мої контакти: Юрій Шеляженко, електронна пошта yuriy.sheliazhenko@gmail.com (або say@truth.in.ua), мобільний телефон + 38 097 317 93 26. З повагою, Юрій.

Відправник: Ярина Ференцевич.

Адресат: Юрій Шеляженко.

Дата: 29 вересня 2014 року.

МОРАЛЬ

Юрій, будь ласка, ознайомтеся із відповіддю пані Пріцкер на ваше питання.

«Сполучені Штати беруть участь в допомозі Україні з метою побудувати незалежну, стабільну і процвітаючу країну на благо всіх її громадян.

З моїм 27-річним стажем у приватному секторі я розумію умови, необхідні для когось, щоб почати бізнес або зробити інвестиції – і я вважаю, що якщо Україна успішно реалізує необхідні реформи, цей ринок може представляти феноменальні можливості для бізнесу.

Стратегія-2020 Президента Порошенко є амбітним баченням того, якою може бути економіка України. Але для досягнення поставлених цілей дуже важливо, щоб Україна почала робити намічені кроки. Питання про майбутнє України залежить від просування цієї реформи.

Реалізація такого бачення допоможе побудувати економіку, яка забезпечить загальнодоступний і стабільний добробут всім громадянам України.

Сполучені Штати прагнуть поглиблювати комерційні зв'язки з Україною і будувати більш міцну українську економіку».

Всього найкращого, Ярина.

Відправник: Юрій Шеляженко.

Адресат: Ярина Ференцевич.

Копії: Міністерство торгівлі США, секретарю міністра, до підрозділу зв'язків з громадськістю.

Дата: 30 вересня 2014 року.

Ярино, дякую Вам за чудові цитати із вступного слова на брифінгу міністра Пріцкер і за публікацію повного тексту її вступного слова на сайті Посольства США.

Я помітив ще одну річ. Вона сказала: «Україна – держава з великим людським капіталом».

Про який людський капітал може йти мова у державі з наднизькими стандартами людського життя, тотальною бідністю та невіглаством?!

Я пригадую, як в британському комедійному серіалі «Так, пане міністре» сер Хамфрі Еплбі вчив міністра Джима Хекера називати бідні країни «недостатньо розвинутими».

Цитата: «Здається, назва Менш Розвинуті Країни поки що нікого не ображає. Втім, коли почне ображати, ми готові негайно замінити МРК на БЛРК. Це скорочення означає Багаті Людським Ресурсом Країни. Іншими словами, вони страшенно перенаселені та постійно випрошують гроші».

Це може звучати смішно, якщо ви не залучені до такого сорту «людського капіталу».

З повагою, Юрій.

МІНІСТРОВІ КУЛЬТУРИ ПОДАРУВАЛИ КНИГУ ПРО СУВЕРЕНІТЕТ ОСОБИСТОСТІ

На установчих зборах Громадської ради при Міністерстві культури України 8 липня 2014 року редактор релігійного журналу «Мораль» Юрій Шеляженко подарував міністру культури України Євгену Нищуку книжку «Суверенітет особистості: традиції та перспективи». Таким чином Українська Душевна спільнота знову привернула увагу керівництва держави до необхідності відродження традиційних цінностей суверенітету особистості в Україні, становлення і розвитку суверенної особистості як основної суспільної інституції.

Суверенітет особистості є природним правом людини володіти собою, індивідуальною самотійністю. Концепція суверенітету особистості як виключної власності на себе кожної розумної людини (self-ownership), суспільства як договору самотійних людей давно відома в усьому світі та часто пов'язується із лібералізмом, первинністю прав людини та недискримінації в усіх суспільних відносинах, режимом максимального захисту приватної власності, економічних свобод, вільного ринку та приватної ініціативи.

У 1991 році Верховна Рада України пообіцяла у зверненні до народу з нагоди референдуму про незалежність України, що суверенітет особистості буде однією із засад конституційного ладу незалежної Української держави (Звернення Верховної Ради України до народу, схвалене Постановою Верховної Ради України від 11 жовтня 1991 року № 1660-ХІІ «Про проведення всеукраїнського референдуму в питанні про проголошення незалежності України»).

Україна має виконати свій обов'язок перед громадянами, перетворюючись, як і було обіцяно, у правову демократичну цивілізовану державу, де основними цінностями будуть реальність прав і суверенітет особистості.

Суверенітет особистості у розумінні віруючих в найвищу цінність людини є здатністю та природним правом людини творити себе та суспільство, простір, час навколо себе, прирівнювати до себе та іменувати людиною будь-яку розумну одиницю, в т. ч. об'єднання, приписувати особистість та суверенітет особистості фізичним та юридичним особам, спільнотам, державі.

Прадавня традиція суверенітету особистості лежить в основі усіх задумів та дій людей, усіх світоглядних систем і наук, навіть тих, які наївно заперечують суверенітет особистості, протиставляють множині одиниці та завідомо невдало

намагаються звузити поняття і значення особистості.

Люди з відкритим розумом свідомо чи інтуїтивно створюють та культивують свою науку одноосібності, систематизуючи знання про безмежний розвиток людини, в основі яких лежить широке та аксіоматичне розуміння особистості як форми буття, здатної до самоорганізації. Ця наука допомагає нам бути господарями свого слова, життя, світогляду та щастя, якими рухає віра в себе, вірність собі, володіння собою.

Суверенітет особистості – невід’ємна частина української культури. На жаль, деякі «суспільствознавці» (точніше – соціальні фундаменталісти), коли чують словосполучення «суверенітет особистості», відмахуються: це, мовляв, щось зі сфери психології. Величезного заряду цивілізаційної, правової, філософської смислової енергії, закладеного у поняття суверенітету особистості, для них не існує. Вони звикли, що суспільство має боротися проти особистості та підкоряти її волі більшості. Вони вважають людину «біосоціальною істотою», тобто дресированою тваринкою суспільства, яка має рефлекторно відпрацьовувати у приватному житті вивчені до автоматизму «соціальні норми», або бути гвинтиком у машині соціального механізму. Займатися самодіяльністю і фантазувати заборонено, «неадекватно». Вільних людей звать «хворими на голову» і карають. Табуїрована навіть елементарна тема щасливої творчої самотності у спілкуванні та згоді зі всіма одинаками людства, бо ця тема ламає культивованій соціальними фундаменталістами брехливий стереотип «Самотність – це кара і нещастя».

Віруючі в найвищу цінність людини не втомлюються нагадувати цинічним технократам, усім соціальним фундаменталістам та маніпуляторам, що людина не належить суспільству, це суспільство належить кожній людині-

засновнику та рівноправному учаснику суспільного договору. Ми підкреслюємо, що суспільство належить перш за все розумним людям, а не іншим спільнотам, які також належать людям – таким, як сім'ї, церкви, еліти, корпорації, громадські організації, політичні партії, бюрократичний державний апарат. Все це елементи людських ігор, кожна з цих ігор є цікавою та привабливою, але в основі дієздатності кожного гравця лежить людяність – володіння собою, суверенітет особистості. Якщо дивитися ширше, кожній людині належить не тільки все суспільство і все людство, але й весь всесвіт. Не погоджуються з цим тільки поневолені індивідофобами «біосоціальні істоти», які не дозволяють собі вірити в себе та бути людьми повною мірою.

Духовна самооборона, боротьба з індивідофобією є одним з основних напрямків діяльності релігійних громад сповідуючих віру в найвищу цінність людини. Для нас однаково неприйнятний як світський етатизм, так і духовна узурпація влади над людськими душами та зрощування влади з церквою. От чому чиновні індивідофоби обмежують свободу віросповідання в Україні, не реєструють релігійний центр віри в найвищу цінність людини. Вони намагаються керувати церквами і через церкви думками людей в своїх політичних інтересах.

– Хотілося б поставити питання постійного втручання влади у життя релігій та зарегульованості життя релігійних організацій України, – звернувся Юрій Шеляженко до міністра культури Євгена Нищука, – Наприклад, ми знаємо, що минуле керівництво міністерства намагалось, фактично, припинити діяльність Української Греко-Католицької Церкви, а нинішнє керівництво міністерства намагається регулювати візити ієрархів деяких релігійних організацій в Україну. Зрозуміло, що все це політичні моменти. Хотілося б сказати, що Українська Душевна спільнота в цьому році двічі зверталася, зокрема, з питання

припинення такого втручання та зменшення зарегульованості діяльності релігійних організацій в Україні. Це листи від 13 січня та 1 березня 2014 року, на які ми не отримали відповіді. Хотілося б зазначити, що вже кілька років Українській Душевній спільноті не вдається зареєструвати релігійний центр, тому що діяльність релігійних організацій зарегульована, неможливо навіть зареєструвати релігійну громаду, якщо менше 10-ти віруючих. Вибачте, всі релігії засновані одноосібно пророками! Я ставлю питання руба: треба припинити зарегульованість діяльності релігійних організацій державою. Ми засуджуємо втручання держави у діяльність релігійних організацій, спроби регулювання їх внутрішнього життя, тому що жодна релігія, вірна Богові, не підпорядкується ані державі, ані натовпу. Політика державного регулювання релігійної діяльності нагально потребує таких удосконалень: посилення загальних гарантій свободи віросповідання та релігійного багатоманіття, припинення абсурдних і нікчемних спроб стандартизації та уневільнення душевного життя людини. Необхідно узаконити одноосібне утворення релігійних організацій як юридичних осіб, відмовитись від критеріїв масовості та територіальності життя релігійних організацій, оскільки це дискримінує сучасні духовні рухи, які прагнуть жити в мирі, згоді та взаємному визнанні з державою, людством і усіма іншими релігіями. Вирішення цієї проблеми має бути першочерговим завданням Міністерства культури як уповноваженого органу з питань релігій.

Міністр культури Євген Нищук пообіцяв дізнатися у департаменті у справах релігій та національностей, як розглядаються звернення Української Душевної спільноти.

– Щодо ситуації, коли давали вказівки, де молитися під час відомих подій – ви знаєте, була наша заява ради церков, де це засуджувалося, – нагадав міністр, – Зрештою було знято голову

департаменту. Не тільки через це, але в тому числі, скажімо так. Щодо іншої ситуації... Ми не вказували в жодній мірі, чи не приїздити Кирилу, але було висловлювання через деякі події, ви самі згадали про політичну ситуацію. Існували деякі ризики у разі приїзду Кирила – це пряме протистояння, ми б не хотіли цього. Я стою на тому, що ми не повинні в жодному разі вмішуватися у життя церкви. Разом з тим ота регуляція, дозвільна ситуація – я буду більшою мірою звертати увагу в частині роботи департаменту.

На разі Українська Душевна спільнота знову готує пакет документів на реєстрацію релігійного центру нашої релігії, який буде поданий до Міністерства культури України в порядку, встановленому Законом України «Про свободу совісті та релігійні організації». Ми наголошуємо, що вічна і всеосяжна релігійна віра в найвищу цінність людини завжди та всюди існувала та існуватиме надалі, хочуть того будь-які державні чиновники чи не хочуть, однак ми дотримуємося політики відкритого одинацтва і прагнемо максимальної синергії у відносинах з кожною суверенною особистістю, в т.ч. з державою, тому прагнутимо і надалі посилити присутність наших релігійних організацій у правовому полі в Україні.

Окрім того, на установчих зборах Громадської ради при Міністерстві культури України було обрано склад та керівництво цього дорадчого органу. До складу Громадської ради увійшов і Юрій Шеляженко.

Своєю задачею роботи у складі комісії у справах релігій Громадської ради, як редактор релігійного журналу «Мораль» та Хранитель віри Української Душевної спільноти, що є учасником Коаліції з протидії дискримінації в Україні, п. Шеляженко вважає захист конституційних прав на свободу совісті, свободу вираження переконань та свободу асоціацій в Україні представників релігій та сучасних духовних рухів,

МОРАЛЬ

дискримінованих внаслідок їх малочисельності чи з інших причин.

З нашого боку зустрінуть рішучий спротив діячі деяких одіозних течій, які намагаються за планом Козьми Пруткова реалізувати в Україні «проект про введення єдиномислія» і ставляться до людей, відповідно до цього «проекту», за принципом «хто не служить, той не гідний».

Ми сповідуємо цінності лібералізму, правозахисту, публічно-правового паритету суверенної особистості з іншими суспільними інституціями, мультикультуралізму, релігійного, ціннісного та світоглядного багатоманіття та захисту права на існування і реалізацію кожної людської фантазії, яка надихає людей вірити в себе, бути вірними собі, володіти собою.

Ми хочемо бути і будемо ковачами свого щастя, працюватимемо на власний розвиток як одноосібні осередки суспільного блага, очікуючи від держави не хліба та видовищ, а визнання та сприяння самостійному людському розвитку і розширенню змісту та обсягу природних прав і свобод людини.

ТАЄМНИЦЯ ПОХОДЖЕННЯ СВЯЩЕННОГО ПИСАННЯ

Поява Священного писання є таїнством, бо слово Боже початково є сповіддю Божою у спілкуванні з хранителем віри душевної спільноти і лише після довгого відвертого діалогу людини з Богом в душі формується досконала божественна згода на першу публікацію Священного писання як переказу всеохопної істини простими людськими словами. Один Бог знає, звідки береться текст Священного писання і як він міняється. Переказ істини має постійно вдосконалюватись, і це стосується навіть священного писання (Діал. 62). Але після того, як слово Боже вже досконало створене чи удосконалене достойними хранителя-ми віри, кожен бажаючий може оволодівати та користуватися словом Божим, поширювати його, осмислювати його як заманеться.

Хоча поява Священного писання завжди була і залишиться найбільшою таємницею, є деякі версії про походження Священного писання. Ці версії викладені у статті про Священне писання на сайті О РЕЛІГІЯ (<http://oreligion.org/>), який претендує з часом стати онлайнною енциклопедією віровчення релігійної віри в найвищу цінність людини, філософії креативного ідеалізму, науки одноосібності, права суверенітету особистості, політики відкритого одинацтва та ідеалістичної літератури.

Довгий час релігійна віра в найвищу цінність людини не мала власного символічного Священного писання, хоча вважається, що слово Боже завжди було присутнє в кожному тексті, в кожному малюнку, навіть на кожному чистому аркуші. Релігійна віра в найвищу цінність людини є вічною релігією та сучасним духовним рухом творення Бога через віру в себе,

вірність собі, володіння собою та узгодження традицій. Тому ця релігія старша за всі священні писання, що Бог дарує людям на початках нових циклів розвитку релігійного обряду.

Щодо початку нового циклу розвитку особливого релігійного обряду цієї вічної релігії в Україні, ініційованого Юрієм Шеляженком, то чітких даних про певний момент початку циклу не існує. Є серйозна версія про зародження нового релігійного обряду під час спілкування з Богом у роботі над есе "Локалізація людини", яке посіло перше місце на конкурсі гуманістичних есе в 2002 році. Інша версія полягає в тому, що релігія виникла як жарт, підказаний Богом, під час листування з засновником гумористичної "церкви летючого локшинного чудовиська" атеїстів у 2005 році, а вже після листування було цілком серйозно написано один з багатьох прототипів символу віри, есе "Врятуй людину: повір у себе", за змістом дуже схоже на сучасні проповіді релігійної віри в найвищу цінність людини. Одна версія не суперечить іншій, тим більше що у вірі в найвищу цінність людини посмішка вважається доказом священної душевності людини. У 2005-2009 рр. остаточно оформився Символ віри як перше Священне писання релігійної віри в найвищу цінність людини. У 2009 р. було проголошено священну декларацію "Людина понад усе", ще одне з джерел Священного писання. З 2010 року віруючі в найвищу цінність людини вважають своїм Священним писанням сукупність "догматичних текстів", Догми віри, до складу яких включався Символ віри та Священна декларація "Людина понад усе", а також Божественне одкровення і Кодекс розподілу добра та зла (у 2012 р. перейменований на Кодекс визначення добра та зла).

Реформа Священного писання, під час якої Бог дарував людям Священне писання в його нинішньому вигляді, відбулася у 2012 році. Зараз теологи не бачать передумов для нових

реформ Священного писання, натомість з Божою допомогою розвивається богословська наука релігійної віри в найвищу цінність людини, триває розробка теоретичного апарату для поглибленого розуміння слова Божого, ширшої інтерпретації та популяризації Священного писання.

Проект О РЕЛІГІЯ пропонує таку хронологію публікацій Священного писання.

Символ віри довгий час поширювався в рукописах та в інтернеті, як предмет культу для розміщення в оселі на видному місці, тримання в руках під час молитов та сповіді (в т.ч. надрукований на позолоченому папері та заламінований).

Догми віри були опубліковані в першому випуску журналу “Мораль” (2010 р.; Симв., Декл., Код. зі “словом редактора” у якості передмови). Дана публікація не містила Божественного одкровення, а речення Символу віри ще не були пронумеровані. Божественне одкровення та Символ віри публікуються з пронумерованими реченнями у випуску журналу “Мораль” № 3 за 2010 рік, поряд з основами теології релігійної віри в найвищу цінність людини.

У 2011 році в журналі “Мораль” публікується канонічний текст Догм віри українською, російською та англійською мовами з передмовою під назвою “Пізнай істину”, в якій декларуються та роз'яснюються три основні принципи віри (подолання стадності, пряме спілкування з Богом, універсальний моральний критерій). Публікація Догм віри супроводжується давніми текстами, які можна віднести до предтеч Догм віри: це есе “Локалізація людини” та “Врятуй людину: повір у себе”, а також “Проповідь на захист особистості”.

У 2012 році після реформи Священного писання тексти слова Божого російською та українською були опубліковані у журналі “Мораль” та газеті “Правдошукач”. Складені під час реформи перехресні посилання відтворювалися у всіх

подальших публікаціях Священного писання. Алфавітний покажчик складався окремо і вперше був опублікований поряд зі Священим писанням російською та українською в релігійному бюлетені “Ідеаліст” у січні 2013 р. У 2012 році вийшло перше книжкове видання Священного писання українською мовою, а у 2013 році - російською мовою. Крім того, у 2013 році було випущено кишенькове видання Священного писання українською мовою з перехресними посиланнями, алфавітним покажчиком, примітками (як розуміти Священне писання, як користуватися перехресними посиланнями); аналогічне кишенькове видання російською мовою випущено в 2014 році.

ЛУКАВСТВО ЗАМІСТЬ РЕЛІГІЇ

Із ростом войовничих настроїв, озлобленням людей Україна все більш схожа на «малоросію». Мавпуємо найгірші російські зразки. Бити на сполох мали б священики, але вони лізуть поперед народу в пекло.

Для прикладу наведу кілька цитат з цьогорічних проповідей греко-католицького кардинала Любомира.

«Кожен громадянин, після того як керівні державні органи добре попрацюють і точно визначать його завдання, мусить сумлінно виконувати свою роботу, особливо коли йдеться про служіння співгромадянам.»

«Треба виховувати законослухняність у громадян із раннього віку... Родина, школа, Церква, телебачення, література – усі повинні підкреслювати користь для себе і для загалу суворого дотримання законів. Хочемо жити в нормальній державі – працюймо над тим, щоб законослухняність стала нормою поведінки для всіх громадян.»

«Політична ідеологія – це підстава політичних партій. Не особи, не інтереси, а ідеологія спільна, солідно випрацюваний спосіб бачення ситуації зараз і в майбутньому – оце є те, що об'єднує подібно думаючих людей, які творять партію.»

«Ми мусимо бути того свідомі, що в нашому народі є певна група людей, для яких найважливішим є їхня власна вигода, нагромадження, накопичення матеріальних зібрань. А хочуть вони також керувати всіма людьми й задля того не вагаються вживати насильство чи інших поганих засобів. Яка на це розв'язка? Яка на це може бути ефективна відповідь? Я свято переконаний, що в нашому народі є дуже багато добрих людей. Вони є всюди – в усіх областях, в усіх закутинах нашої країни. Вони також є присутні в усіх прошарках суспільства. І наша надія є власне на цих добрих людей. Але треба пам'ятати, що замало бути добрим. Треба чинити добро. На підставі досвіду не тільки нашого особистого, але на підставі десятків та навіть сотень років людської історії найкращий спосіб подолати лихо, зло – це є чинити добро. Зло можна подолати тільки добром.»

«Останніми тижнями було багато випадків в різних частинах України, коли матері поодинокі чи гуртово протестували проти висилання їхніх синів на фронт, у небезпечну полосу збройних сутичок. Властиво, не дуже цьому дивуюся. Хтось може закидати цим матерям брак патріотизму, але треба їх зрозуміти, бо вони матері. Дозвольте одначе все ж таки сказати щось іншого. Тому двадцять чи тридцять років появився фільм, в якому режисер старався якнайдокладніше

представити життя Ісуса Христа на підставі Євангельських текстів. Але він також дозволив собі включити в сюжет фільму деякі легенди. Одна з них ось така: «Ісус несе оту поперечку хреста до якої буде прибитий. Поруч Нього ідуть жінки, між ними Його Мати – Марія. Виснажений немилосердним бичуванням, паде під тягарем поперечки». Згідно із легендою (а може, це не цілком легенда), Його Мати схиляється над Ним і каже: «Сину, треба йти далі». Вона Мати, вона відчуває вповні біль материнського серця, але вона свідома, що якщо Її Сина не розіпнуть, людський рід загине, ніколи не увійде до Царства Божого. Шановні і дорогі матері, подумайте над тим.»

А от ще кілька цитат. Порівняйте їх із проповідями Любомира (Гузара).

«Настає час, коли на зміну дисонансу векторів розвитку різних груп має прийти об'єднання навколо цінностей, авторитет яких міг би підтримувати саме існування суспільства, держави і особи».

«Суто утилітарна ідея росту матеріального добробуту, не поєднана з вищими ідеалами, навряд чи може бути міцною основою для формування єдності з ключових питань. Саме тому наш собор обрав своєю основною темою базисні цінності... Це справедливість, мир, свобода, єдність, моральність, гідність, чесність, патріотизм, солідарність, сім'я, культура, національні традиції, благо людини, працьовитість, самообмеження, жертвність».

«Люди не можуть віддавати життя, не можуть йти на самообмеження в ім'я тих цілей, які сьогодні часто формулюються як головна мета людського життя. Свого часу я сказав, що ніхто не піде в атаку за збільшення ВВП. Це можна говорити і стосовно країни, і стосовно окремої людини. Ніхто не піде в смертельну атаку лише для того, щоб збільшити рівень свого споживання. Але ж саме ці матеріальні цінності сьогодні

покладаються як стратегічні, як найважливіші».

Та сама пропаганда войовничого етатизму, ледве замаскована під релігійну проповідь, чи не так? Тільки другий набір цитат – з виступу російського патріарха Кирила на всесвітньому руському народному соборі в 2011 році...

Втім, Кирило ще не додумався звернутися до жінок з настановою схвалити перетворення їх синів на гарматне м'ясо, бо це, мовляв, уподібнює їх до Ісуса Христа!

Таку «проповідь» просто неможливо сприймати всерйоз. Я добре розумію почуття людей, які ще два-три століття тому співали сатиричні куплети про церковне лицемірство. Схоже, цю традицію треба відроджувати.

Кардинал Любомир Гузар
Матерів морально грузить:
Відпустіть дітей у бій!
Як політик, хитрий змії
Тягне Україну в прірву.
Терплять мовчки матері...
А я послав би на війну
Кардинала-сатану.
Кажеш, треба далі йти?
Сатана, сам йди туди!

Коли я опублікував цей віршик на фейсбуці, кілька знайомих одразу мене розфрендрили з войовничими вигуками, що я комусь продався. Відповідь на такі закиди прийшла сама собою, наче Бог підказав: «Бідним поетам за совість не платять, в наших кишнях одні лиш прокляття. Слухайте совість чесно й смиренно – можна зі мною, можна й без мене». Знайшлися і такі, хто вважає пацифізм хворобою. Їм було присвячено ще один віршик: «Ми хворі тим, що ми здорові. Ми не хворієм на

війну. Прищепить мир вам наше слово. Час зброї та безумств минув». Ще один анонімний опонент заявив, що треба воювати, бо не можна мирно здатися Путіну. Я відповів: «Бажаєш – воюй, як життя вже не миле. Але матерів не зомбуй, не насилуй!». Після цього анонім нахабно зауважив, що треба не триндіти, а воювати, на що отримав відповідь: «Триндить анонім і пан Гузар триндить. У нас ваш триндьож в печінках вже сидить. Воюйте, триндіть, та не змушуйте нас вважати триндьож за моральний наказ».

«Моральний наказ» – це не просто фігура мови. Це те, на що претендують церкви: вони домагаються світської влади. Як виглядає здійснення цієї влади, показано у польській комедії «У Господа Бога за пазухою» («U Pana Boga za pascem»): кого проповідник порекомендував з церковної кафедри, того люди і обирають лідером на найближчих виборах. Маючи вплив на мільйони людей, церкви тихо впливають на їх вибір, в тому числі, на жаль, благословляють радикальних політиканів на ведення воєн та устанавлення диктатури.

У свіжій проповіді на тему «Як мусимо вибирати?» Любомир (Гузар) заявляє, що треба голосувати не за персоналії і не за інтереси, а за ідеологію і за правду. Мріє про «ідеологію», яка «об'єднує подібно думаючих людей», а що треба домовлятися з інакшими та інакомислячими про узгодження різних думок та інтересів і як це робити – не каже. Звісно, пропагує косметичні виборчі реформи, наче не існує кризи загального виборчого права. Але для нього цієї кризи не існує – він вважає благою ціллю нав'язування політичним діячам посиленої дисципліни, щоб вони відстоювали інтереси олігархів і церкви, а не своїх виборців. Втім, має пройти кілька сотень років, перш ніж суспільство, а слідом за ним і християнські церкви погодяться з моєю ідеєю монетизації голосування...

Любомиром сказано багато містичних слів, а що в сухому

залишку? Не треба бути великим аналітиком і особливо розбиратися в тонкощах греко-католицької словесності, щоб зрозуміти, що він прямо закликає голосувати за партію «Солідарність» Петра Порошенка. Тільки там, серед усіх рейтингових партій, ми практично не знаємо жодних персоналій, одні коти в мішку, бо головна їхня персоналія вже очолює державу. І тільки партія Порошенка безсоромно годує українців нездійсненими обіцянками, при цьому відверто урізаючи економічні й громадянські свободи та соціальні гарантії «заради потреб війни».

Що у них за ідеологія? «Жити по-новому»? «Християнська демократія»?

Овечкам вціліти, насититись вовку
Указ шоколадного зайця звелів.
Живіть по-новому! Вживайте солодке!
Зуб мудрості вирвіть, щоб він не болів.

Як на мене, в цьому віршику про «ідеологію Порошенка» більше правди, ніж в десятку лицемірних проповідей з облудними закликами жити по правді. Що вже казати, якщо навіть дурна ідея продажу корпорації «Рошен» комусь зі своїх сподвижників із піарівською метою досі не реалізована!

У книжці «Суверенітет особистості: традиції та перспективи», яку я нещодавно подарував міністрові культури Євгену Нищуку, згадується про те, що зрощування влади з церквою – старий гріх православ'я. Тому на сторінках цієї книжки, так само як і в багатьох інших дописах, я ставлю питання про дерегуляцію релігійної діяльності, яка б дозволила посилити присутність у правовому полі релігій, які не претендують на владу над людьми та допомагають кожній душі ставати кращою, вірити в себе, бути вірною собі, володіти собою.

Небезпечно, коли церква починає сіяти ілюзії авторитаризму, представляючи світських правителів мало не месіями. А особливо небезпечно, коли за одну лише політичну лояльність або належність до правильної воюючої сторони людям кажуть, що їхні гріхи не просто простяться – а перетворяться на чесноти!

Неприпустимим лукавством є називати ескалацію насильства і терору «революцією гідності». Гідність – це чеснота, якій залишається дуже мало місця у сварці затятих ворогів і на полі бою.

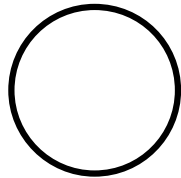
Будь-якому юристу відомо, що право на гідність є особистим природним правом людини. Прирівнюючи гідність до вузької релігійної, національної, хай навіть і цивілізаційної («європейської») ідентичності, ідеологи християнської демократії небезпечно схиляються до тоталітаризму – духовного, світського, державницького.

Ми маємо послідовно захищати духовне життя та суверенітет особистості віруючих українців від спроб націоналізації релігії, перетворення мирної творчої душі у диявольський «бойовий дух».

Людина є вільною особистістю, а не додатком церкви, освітньої системи, певного суспільного, культурного та інтелектуального середовища. Людина – це суверенна особистість. Ми віримо в це та живемо відповідно до моральних принципів релігійної віри в найвищу цінність людини, визначених Священним писанням, і ніякі лукаві проповіді не уведуть нас з праведного життєвого шляху.

ПОЗИЦІЯ

ПРОПОВІДІ ЛЮБОМИРА Є ЗЛО

ВИЗНАЧЕННЯ

ВІДПОВІДНО ДО СЛОВА БОЖОГО

№ 30/2014

15 серпня 2014 року Хранитель віри Української Душевної спільноти Ю. Шеляженко, вивчивши матеріали процесу визначення добра і зла стосовно декларації під заголовком «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні», яку поширив проповідник християнства Блаженніший Любомир (Гузар), Архієпископ-емерит Української Греко-Католицької Церкви –

ВСТАНОВИВ:

30 березня 2014 року почато даний процес визначення добра і зла у зв'язку з такими обставинами.

Декларація проповідника Любомира під заголовком «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні» присвячена пророцтву про нормалізацію суспільного життя в Україні внаслідок суттєвих змін у житті народу. Загальним способом нормалізації декларується здорова, творча,

корисна для спільноти діяльність за правилами нормального життя, встановленими Богом, під чим розуміється послідовне дотримання християнських десяти заповідей. Конкретизуючи своє пророцтво, проповідник Любомир висуває програму патерналістичного державотворення з трьох елементів, а саме: державного диктату на кожній ділянці суспільного життя (визначення довготермінових програм розвитку і конкретних завдань кожного громадянина новою владою – керівниками всіх рівнів, вибраними чи призначеними на керівну посаду за критеріями професіоналізму, порядності та щирого патріотизму); тотальної дисципліни громадян (кожен громадянин, після того як керівні державні органи добре попрацюють і точно визначать його завдання, мусить сумлінно виконувати свою роботу, особливо коли йдеться про служіння співгромадянам); тотального контролю виконання громадянами своїх обов'язків (кожен громадянин номінується державним працівником, стан якого, його знання всіх правил дорученої йому роботи та послідовної, якісної її реалізації мають сумлінно, по-людському та абсолютно чесно перевіряти представники влади).

Декларуючи необхідність тотального контролю держави за громадянами, проповідник Любомир зазначає, дослівно, таке: «Ми, люди, є немічними створіннями, які звикли легковажити своїми завданнями». Таким чином ставиться під сумнів найвище значення людської душі, що є гріхом та неправдою (Люд. 2.5). Людина є душа; добро – внутрішня суть людини (Діал. 40); силою душі є віра, і віра міняє світ (Симв. 9, 16), людина сама володіє собою і ставить собі завдання, які виконує за доброю волею (Декл. 4, 5) як творець добра (Симв. 14). З викладеного вбачається, що гріховні слова проповідника Любомира про немічність людини можуть поглибити зневіру людей у собі, несуть у собі зло приниження людини (Код. 1).

Зміст декларації проповідника Любомира у частині пророцтва про державу, що має диктувати громадянам, як їм будувати своє життя, за богословською кваліфікацією теології релігійної віри в найвищу цінність людини слід розглядати як проповідь соціального фундаменталізму – вчення, яке оголошує людину рабом всемогутнього суспільства, слабкою біологічною істотою, яка створена суспільством і зобов'язана служити суспільству, вклонятися йому, боятися його та принижуватися перед ним.

Викладене дає підстави визнати злом декларацію проповідника Любомира під назвою «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні».

З іншого боку, сучасне вчення про сутність зла у богослов'ї релігійної віри в найвищу цінність людини виходить із такого тлумачення Символу віри, 25 (зло буває сильним, але віра в найвищу цінність людини завжди сильніша за зло), що добра людина є сильнішою за зло, оскільки людина всеохопна, а зло обмежене (Симв. 26, Дос. 21, 34-35); іншими словами, зло є обмеженим добром. Якщо сила Бога, якою наповнена повною мірою кожна людська душа, полягає в єдності всього буття, то зло є малою відмежованою частиною буття, яким володіє людина разом з Богом.

Сутнісною характеристикою зла є безумство (Діал. 34), що проявляється у таких формах, як нерозумність, недобрість та самозречення. Слід зазначити, що ці три форми представляють цикл розвитку у розумінні Священного писання, тексту Креативний ідеалізм, 13. Адже у свідомості, спотвореній злом, місце ідеального займає заперечення, а місце творення – боротьба; два фундаментальні принципи буття (Креат. 3-6) вироджуються у заперечення всього, крім матеріального, і у підміну розвитку войовничістю; три закони розвитку (Креат. 10-12) вироджуються у заперечення дійсного, здійснення

запереченого та заперечення заперечення. Обмежене (вироджене) формулювання законів розвитку найкращим чином характеризує еволюцію форм зла: від заперечення дійсного (нерозумності) та здійснення запереченого (недоброї) до заперечення заперечення (самозречення).

Нерозумність є бездушністю, неодушевленістю, об'єктністю, характерною для неживих предметів та істот, які не мають влади над собою і живуть інстинктивно, рефлексивно.

Недоброї є злочином, неспорядковістю, коли істота, будучи певною мірою людиною, здатною володіти собою, водночас певною мірою дозволяє собі не володіти собою і не бути вірною собі, тим самим чинити зло, усвідомлюючи, що чинить зло, і не стримуючи себе у творенні зла.

Самозаперечення є індивідофобією істоти, яка в усьому іншому великою мірою є людиною та проявляє мудрість, але глибоко переконана у своїй недосконалості та безсиллі поза групою та масою таких самих індивідофобів. Зупинка у циклі розвитку на стадії самозаперечення фіксує зло цієї недосконалості (гріха), а подальше просування у циклі розвитку веде до послідовного самозаперечення, визнання недосконалими та заперечення власних уявлень про свою недосконалість.

Стадію самозаперечення сучасна теологія людини трактує як найвищу точку в моральному розвитку свідомості, спотвореної безумством. Серед усіх форм зла свідоме самозаперечення є таким злом, яке найближче до еволюційного перетворення у добро. Саме на цій стадії свідомість готова переступити через межу власних матеріалістичних уявлень про свою обмеженість та створити собі силою віри досконало вимислену душу, набуваючи таким чином священної людяності через смирення (Симв. 9, 10). Таке бачення місця самозаперечення у циклі розвитку, перетворення зла на добро у процесі самопоборення зла відповідає принципу подолання

сильного зла малим злом (Люд. 3.5).

Отже, якщо декларація проповідника Любомира під назвою «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні» звернена перш за все до істот, що у своєму моральному розвитку перебувають на стадії бездушності або непорядності та закликає їх перейти на наступний етап циклу розвитку, етап самозречення, в такому разі цю декларацію можна оцінити як добро. Тим більше що віруючі в найвищу цінність людини напевне не дозволять принизити себе такою декларацією, знаючи, що душу неможливо принизити (Симв. 48-33) та вміючи оволодівати злом, погоджуючись зі злом його ж мовою, тобто мовою заперечення, відмежовуючи свідомість від зла (Діал. 66).

Для вирішення питання про те, чи може в такому розумінні декларація проповідника Любомира під назвою «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні» бути визнана добром, слід з'ясувати, до кого звернена ця декларація. Якщо це не спроба виправдати власну зупинку в розвитку і не спроба домінувати над інакомислячими, а заклик до порядку, звернений безпосередньо до певних осіб з числа вірних Української Греко-Католицької Церкви, захоплених суспільними пристрастями та іншими спокусами або таких, що у нинішній складній суспільній обстановці свідомо нехтують нормами християнської моралі, в такому разі ми можемо проігнорувати зневажливе, гріховне висловлювання про нібито немічну природу людини та погодитись з глибоким еволюційним підтекстом декларації проповідника Любомира.

Окремо, вирішуючи питання про моральну допустимість для віруючих в найвищу цінність людини оцінювати з точки зору нашої релігії християнські проповіді, Хранитель віри виходить з того, що Бог радить людям у Священному писанні вважати християнство доброю релігією (Симв. 38) і поділяти

таку форму віри (Симв. 41), тобто, бути солідарними із християнами у розумінні статті 6 Декларації суверенітету особистості, яка є невід'ємною частиною Священного писання. Солідарність передбачає прагнення взаєморозуміння, а отже і припускає винесення моральних оцінок за правилами Кодексу визначення добра і зла. Окрім того, на цей час в Українській Душевній спільноті з благословення Божого вже сформувалася практика проведення обрядів визначення добра і зла у солідарності із християнами (процеси №№ 26/2013, 21/2012, 18/2012, 12/2012, 7/2011), на сторінках нашого релігійного бюлетеня «Ідеаліст» № 13 (27) від 20.07.2013 р. вже критично оцінювалася декларація того ж проповідника Любомира під назвою «Велика країна малих людей» (стор. 2-3, публікація «Не треба протиставляти людину суспільству»). Отже, оцінювання християнських проповідей з точки зору нашої релігії за останні роки стало вже традиційним, хоча при цьому ми не забуваємо встановлене Богом табу – заборону проповідникам віри в найвищу цінність людини критикувати інші релігії (Люд. 4.10).

Рішенням Хранителя віри від 30 березня 2014 року визначено коло учасників процесу у складі одного учасника: Блаженніший Любомир (Гузар), Архієпископ-емерит Української Греко-Католицької Церкви. Запропоновано йому до 10 травня 2014 року надати свої доводи по суті процесу, зокрема, пояснити: хто є адресатом декларованого ним послання; якими мають бути межі пропонованої ним жорсткої регламентації державою життя громадян; яким чином пропонується практично реалізувати висловлений задум; чи вважає він послідовним продовженням тези «ми, люди, є немічними створіннями» подолання такої власної немічності, як переконання у власній немічності.

Учасником процесу було проігноровано поставлені питання, відповіді від нього не надійшло, що Хранитель віри

розцінює як гріх зневаги (Симв. 31).

Для досконалого розмежування добра і зла, як того вимагає стаття 3 Кодексу визначення добра і зла, декларацію проповідника Любомира під назвою «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні» слід розглядати у зв'язку з іншими деклараціями, поширеними ним протягом 2014 року.

У декларації під заголовком «Як мусимо вибирати?» проповідник Любомир стверджує, що політичне життя має ґрунтуватися не на згоді людей та узгодженні їхніх інтересів, а на поставленій вище за людяність дисципліні та ідеології.

У декларації під заголовком «Складається враження, що нехтування законом – улюблений спорт українців» проповідник Любомир стверджує, що закони спільного життя мають не творитися людьми і не узгоджуватися між людьми, а нав'язуватися з дитинства родиною, школою, церквою, телебаченням, літературою та дотримуватися «суворо», тобто сліпо та машинально, без вдумливого аналізу змісту та сенсу законів.

У декларації під заголовком «Сину, треба йти далі» проповідник Любомир пропонує матерям не протестували проти висилання їхніх синів на фронт, у небезпечну полосу збройних сутичок, а підштовхувати їх принести себе в жертву за український народ; ігнорує аргументи протестуючих жінок.

Враховуючи зміст цих проповідей, спосіб їх поширення, цільову аудиторію, Хранитель віри доходить висновку, що проповідник Любомир зупинився в розвитку, не здатен стримувати своє гріховне прагнення домінувати над інакомислячими, диктує всім громадянам України, як їм будувати своє життя, лукаво проповідує соціальний фундаменталізм, а тому декларації проповідника Любомира під заголовками «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати

в новій Україні», «Як мусимо вибирати?», «Складається враження, що нехтування законом – улюблений спорт українців», «Сину, треба йти далі» слід визнати злом.

Відповідно до статті 4 Кодексу визначення добра і зла надаючи у цьому визначенні пропозиції щодо подолання згаданого зла, Хранитель віри виходить із досконалих настанов Бога, висловлених у Священному писанні, розділі Осмислення, тексті Діалог: відмежувати свідомість від зла (Діал. 66), але підтримувати полеміку з інакомислячими про світоглядні питання (Діал. 6).

Так, в порядку полеміки проповідника Любомира слід ознайомити із проповіддю Хранителя віри «Лукавство замість релігії», в якій порівнюється безсоромна пропаганда войовничого етатизму, ледве замаскована під релігійну проповідь, Любомиром (Гузаром) у 2014 р. та патріархом Руської Православної Церкви Кирилом (Гундяєвим) у 2011 р., і попереджується про небезпеку сіяння церквою ілюзій авторитаризму, представлення світських правителів мало не місями, благословення та освячення ненависті, війн та конфліктів, лукавого іменування чеснотами гріхів, скоєних на користь «своїх», що є гріхом гордині, тобто протиставлення свого чужому.

Крім того, ясно, що проповідник Любомир агресивно пропагандує соціальний фундаменталізм, оскільки не вірить в себе. Відповідно до Символу віри, 20, допомагаючи людям повірити в себе, я творю добро. Таким чином, слід допомогти проповіднику Любомиру повірити в себе, а саме, подарувати йому книжку «Суверенітет особистості: традиції та перспективи».

Заради утвердження добра, відповідно до волі Божої Хранитель віри

ВИЗНАЧИВ:

Декларації під заголовками «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні», «Як мусимо вибирати?», «Складається враження, що нехтування законом – улюблений спорт українців», «Сину, треба йти далі», які поширив проповідник християнства Блаженніший Любомир (Гузар), Архієпископ-емерит Української Греко-Католицької Церкви – це зло.

Для подолання цього зла всім людям слід ставитися критично до цих та інших проповідей Любомира, полемізувати з його спробами формування громадської думки, домінування над окремими душами і всім народом України.

Українська Душевна спільнота має ознайомити проповідника Любомира із проповіддю Хранителя віри «Лукавство замість релігії» та запропонувати йому публічно надати відповідь на критику в цій проповіді.

Проповіднику Любомиру також необхідно подарувати книжку «Суверенітет особистості: традиції та перспективи» для його самоудосконалення, формування віри в себе, вірності собі, володіння собою.

Це рішення може бути переглянуте у разі продовження процесу в зв'язку із виявленням нових обставин відповідно до порядку, встановленого Богом у Священному писанні, в статті 10 Кодексу визначення добра і зла.

Хранитель віри

Ю. Шеляженко

ПОЗДОРОВЛЕННЯ ОНУФРІЮ

Блаженнішому Онуфрію, Митрополиту Київському і всієї України Української Православної Церкви.

Великодушний добродію!

Поздоровляємо Вас із обранням Митрополитом Київським і всієї України, Предстоятелем Української Православної Церкви.

Цінуємо і поділяємо заклик Української Православної Церкви до усіх людей доброї волі докласти максимум зусиль для припинення кровопролиття на Українській землі, сприяти встановленню миру в Україні, зберегти спільними зусиллями нашу Єдину Соборну Україну. Українська Душевна спільнота як релігійна громада сповідуючих віру в найвищу цінність людини засвідчує Вам солідарність з Українською Православною Церквою, рівно як з усіма добрими релігіями та релігійними організаціями, відповідно до Божих настанов Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини. Водночас не можемо погодитися із проявами войовничого державництва та соціального фундаменталізму в проповідях представників православних церков.

Знайомі з Вашим міркуванням, що Голодомор був напоумленням Божим, утихомиренням людей, які повстали проти своєї природи, руйнували храми і ганьбили святині.

Почасти з цим можна погодитися, оскільки ми віримо, що Бог спілкується з людьми, відповідаючи наслідками на наші вчинки. Але ми знаємо також, що гріх гордині представляє собою особисте або колективне (в тому числі, церковне) протиставлення свого чужому. Тож хай своя правда церкви не затьмарить розуміння того, що атеїстичні безумства народу були Божою відповіддю на хворобу гордині в тілі Христовому,

бажання отруїти розум страхом та закувати душу в духовні кайдани. Церква не має чинити зло, навіювати сліпу покору владі, надто якщо це влада спокус, брехні та насилля. Релігія має розвивати добру волю людини до володіння собою.

Для підтримання діалогу на цю тему надсилаємо Вам проповідь “Лукавство замість релігії” та книгу про суверенітет особистості.

Бажаємо Вам послідовно та плідно служити на розвиток Української Православної Церкви з Божою допомогою.

Хранитель віри Української Душевної спільноти
Ю. Шеляженко.

СЛІД ВЖИТИ ЗАХОДИ, ЩОБ ВІРУЮЧІ НЕ ВТРАЧАЛИ СВІДОМІСТЬ У ХРАМАХ

Президенту України Петру Порошенку, Міністру культури України Євгену Нищуку, Всеукраїнській раді церков і релігійних організацій, Уповноваженому Верховної Ради України з прав людини Валерії Лутковській, Генеральному директору Національного заповідника “Софія Київська” Олені Сердюк.

Великодушні добродії! 23 серпня 2014 року під час молебну за Україну в Софійському соборі на території Національного заповідника «Софія Київська» від надзвичайної задухи в храмі знепритомнів син Президента України Михайло Порошенко. З відеозапису, поширеного засобами масової інформації, вбачається, що сім'я не реагувала на прохання дитини відпустити її подихати свіжим повітрям. На нашу думку, твердість віри та сімейні цінності не виправдовують подібного

ставлення до дитини, що створює загрозу її здоров'ю і з огляду на високий статус батьків у суспільстві показує іншим людям небезпечний приклад релігійного фанатизму.

Якщо про уникнення таких ситуацій не турбуються батьки, якщо деякі віруючі схильні нехтувати здоров'ям, про це має турбуватися адміністрація культових споруд та священнослужителі. Така турбота має виявлятися у забезпеченні належної вентиляції, недопущенні скупчення надмірної кількості людей у приміщеннях, наданні невідкладної допомоги особам, у яких погіршується самопочуття під час участі в релігійних обрядах.

Для нас, віруючих в найвищу цінність людини, вірних святинам безмежності людини та суверенітету особистості, цей прикрий випадок з Михайлом Порошенком підтверджує істинність моральних принципів нашої релігії, даних Богом у Священному писанні релігійної віри в найвищу цінність людини: доброю є розумна одноосібність, а безумному об'єднанню, стадності, властива недосконалість; Бог допомагає нам долати стадність (Діал. 54); Душевна спільнота утримується від проведення масових заходів і здійснює свою діяльність, передусім, через доторки душ, індивідуальні контакти, приватне богослужіння (Регл. 2.3).

Висловлюємо Михайлові Порошенку свою солідарність, побажання міцного здоров'я, віри в себе, вірності собі, володіння собою. Віримо, що його батькам вистачить мудрості та здорового глузду не піддавати надалі подібним випробуванням людську гідність Михайла.

Пропонуємо відповідальним особам уважно подбати про дотримання елементарних санітарних норм під час богослужінь у Софійському соборі та інших культових спорудах.

Щиро від душі, Хранитель віри Української Душевної спільноти Ю. В. ШЕЛЯЖЕНКО.

ЗМІСТ

Віровчення

Молитва за рік енергії	3
Цілі та орієнтири Року Енергії	5
Людина – джерело всіх цінностей	6

Ідеалістична література

Повір	12
Історія кола	13
Щодня	15
Останні новини з темних віків	17
Білі	18
Занадто	21
37,7	22
Мене не збуджує Х..ло	23
Голоси	23
Від причастя відлучає...	25
Всіх проблем не усуне любов...	25
Оповідання "Мирний край"	26

Публіцистика

В очікуванні Революції Честі	28
Нові обличчя порожнечі	32
"Україна - держава з великим людським капіталом"	34
Міністрові культури подарували книгу про суверенітет особистості	38
Таємниця походження Священного писання	45
Лукавство замість релігії	48

Позиція

Проповіді Любомира є зло	55
Поздоровлення Онуфрію	64
Слід вжити заходи, щоб віруючі не втрачали свідомість у храмах	65

МОРАЛЬ

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ

Релігійний журнал “Мораль” (“Moral”).

ISSN 2305-574X

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу
масової інформації серія КВ № 17122-5892 Р,

видане Міністерством юстиції України 25.10.2010 р.

Підписано до друку 1 листопада 2014 року.

Випуск № 3 (18). Тираж 500 примірників.

Розповсюджується безкоштовно.

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82, м. Київ, 01042.

Тел. +38 (097) 3179326, факс +38 (044) 5290435.

Електронна пошта: ludstvo@gmail.com

Храм Божественного Одкровення: www.temple.org.ua

